

II. 5. Identifikace tématu pro aplikaci první te-órie – popis

Na scénu se vřítí Inkvizitor.

Inkvizitor už na schodech: „Co je to tu za kravál?!“ Zastaví se asi ve třetině na vyšším stupínku a s výrazem veledůstojnosti a všemocnosti hledá viníka a kacíře.

Kamil (naštvaně sykne): „Zmizte!“ dívaje se na inkvizitora, naslepo chytne nejbližšího ducha, což je Reál – ten se tedy musí k němu nachomýtnout „Ty! Ty tu zůstaneš!“ Drží jej, i když Reál jako by chtěl nepřítomně pokračovat ve svém nábožném bloumání.

Duchové odcházejí. Zřejmě musejí mít gesta, jimiž přepínají svou viditelnost/neviditelnost (a vůbec vnímatelnost/nevnímatelnost) ze strany živých smrtelníků. Při inkvizitorovu vpádu přepli, proto teď mohou nepozorovaně projít kolem něj a pryč z pódia.

Inkvizitor uvidí jen Kamila, jde k němu, Reála vůbec nevnímá: „To ty tu tak vyřváváš? Prudce se zastaví asi uprostřed pódia, obrátí do publika a výhružným tónem. Vedle probíhá svatý soud, víme?“

Kamil (k Reálovi, kterého s překvapením pustí. Reál až do své další interakce provádí nějakou kultovní činnost, např. padne před Šizuňkem na vztyčené ruce na kolena, pokloní se, vzápětí vstyk a poskočí na jedné noze, pak totéž znovu a na druhé noze.): „Svatý soud! Rozhodně, optimisticky. Do toho se vložíme.“ Popojde k Inkvizitorovi a jako by navazoval konverzaci. „A koho tu vlastně soudí?“

Inkvizitor otočí se a z vysoka shlíží na malého Kamila: „Toho pomateného astronoma z Toskánska. Však víš, toho –“ naznačuje krouživé pohyby rukou, opět se odvrací od Kamila, jde blíže k divákům a trochu doleva. „– kacíře. Dlouho nám unikal, ale teď už je v milostivých rukou inkvizice.“ Spokojeně si zamne ruce.

Kamil (přemýšlí, přítom pomalu postupuje za inkvizitorem): „Kacíře... inkvizice... --- - Zvedne hlavu. Prosím vás, jaký je dnes letopočet?“

Inkvizitor překvapeně se otočí ke K.: „Léta páně 1633. ---- Trochu podezíravě, trochu rozladěně („co je to za hlupáka?“). Co se tak hloupě ptáš?“

Kamil (bere Reála stranou, tj. doprava dopředu, ovšem Reál se stále snaží skákat po jedné.): Cítí příležitost, natěšeně. „To musí být ta d'áblova příležitost. (Doplněno pro zdůraznění souvislosti a vysvětlení, proč vůbec d'ábel dává nějaké příležitosti. --- Pouští Reála, otáčí se k inkvizitorovi a zamyšleně, jako by chtěl rozluštit velkou záhadu. Z nějakého důvodu nás poslal do sedmnáctého století.“

Reál (dokončí poskok, a jako by se konečně vzpamatoval, uznale): „Dobré století.“